

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupeného JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2010, č. j. 16/66251/2010/1689, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2014, č. j. 7 Af 31/2010 – 32,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2014, č. j. 7 Af 31/2010 – 32, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 6. 4. 2010, č. j. MHMP 252648/2010, uložil právnické osobě AAA TAXI s.r.o. pokutu ve výši 500.000 Kč za porušení § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990, o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009. K porušení cenových předpisů došlo dle magistrátu tím, že dne 5. 6. 2009 žalobce (jakožto řidič vozidla taxislužby provozované výše uvedenou právnickou osobou) účtoval za poskytnutí taxislužby na trase Staroměstské náměstí, Praha 1 – Masarykovo nádraží, Praha 1 (vzdálenost 2,6 km) částku 345 Kč, přestože podle nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 125 Kč. Účastníkem daného správního řízení byla jak právnická osoba AAA TAXI s.r.o., tak žalobce. V odůvodnění rozhodnutí magistrát nejprve vyložil, v čem spatřuje porušení cenových předpisů ze strany uvedené společnosti, a dodal, že nabytím

právní moci tohoto rozhodnutí se žalobce stane osobou nespolehlivou ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 4. 2013.

[2] Odvolání právnické osoby AAA TAXI s.r.o. a žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný výše specifikovaným rozhodnutím. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobou podanou u městského soudu žalobce. Soud této žalobě vyhověl v záhlaví vymezeným rozsudkem; rozhodnutí žalovaného a věc vrátil odvolacímu správnímu orgánu k dalšímu řízení. Proti rozsudku městského soudu nyní brojí kasační stížností žalovaný (dále též pouze „stěžovatel“).

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu

[3] Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí – ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně – je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

[4] Soud konstatoval, že ačkoliv byl žalobce účastníkem řízení o deliktu, k němuž mělo dojít porušením § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, řízení o tomto předmětu nebylo vůči žalobci zákonným způsobem ukončeno. Správní orgány měly žalobce buď shledat odpovědným za předmětný delikt, nebo vyloučit jeho odpovědnost, anebo řízení vůči němu zastavit. Správní orgány však vůči žalobci žádné takové rozhodnutí nevydaly. Magistrát ve výroku svého rozhodnutí žalobce vůbec nezmínil, o žalobci pojednal pouze na straně 8 odůvodnění svého rozhodnutí, kde konstatoval nespolehlivost žalobce z hlediska § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě. Tuto vadu neodstranil ani žalovaný, který sice v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 28. 6. 2010 výslovně uvedl, že žalobce „*může být vydaným rozhodnutím přímo dotčen na svých právech, a proto je správně účastníkem řízení*“, avšak nijak tuto tezi v napadeném rozhodnutí nezohlednil. Jestliže totiž žalobce byl vydaným rozhodnutím přímo dotčen na svých právech, pak tomu měla odpovídat výroková část rozhodnutí, neboť právě v ní se o právech a povinnostech pojednává. Pokud měly správní orgány za to, že s ohledem na § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě může být žalobce dotčen na svých právech, pak měly tuto skutečnost vyjádřit právě ve výroku. Na tom by nic neměnila ani skutečnost, pokud by k dotčení práv a povinností došlo přímo ze zákona a správní orgán by tedy toto dotčení nekonstituoval, ale deklaroval.

[5] Soud nadto označil rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné i proto, že ačkoliv je v něm odpovědnost za správní delikt přisouzena společnosti AAA Taxi s.r.o., v části odůvodnění týkající se žalobcovy nespolehlivosti magistrát doslova uvedl, že „*Předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti, kterou je třeba v souvislosti s výše uvedeným ustanovením zákona o silniční dopravě uplatnit, způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče vozidla taxislužby.*“ Toto konstatování je v kontextu celého dalšího obsahu prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelné. Není pak totiž zřejmé, kdo se tedy měl podle názoru správního orgánu I. stupně deliktního jednání dopustit. Pokud tímto pachatelem deliktu byl provozovatel taxislužby, tedy společnost AAA Taxi s.r.o., pak je nesrozumitelné, proč magistrát náhle tvrdí, že delikt byl způsoben jednáním řidiče, tedy žalobce. Jestliže by se však jednalo o individuální odpovědnost žalobce, pak měla být sankce uložena právě jemu. Žalobci však žádná sankce za porušení cenových předpisů

uložena nebyla, s výslovným konstatováním, že cenové předpisy porušil provozovatel taxislužby.

[6] Městský soud z těchto důvodů správním orgánům uložil, aby učinily srozumitelný a konzistentní závěr o tom, kdo svým jednáním porušil cenové předpisy, tedy zda žalobce nebo společnost AAA Taxi s.r.o., a podle toho rozhodly o sankci. Pokud dospějí k závěru o tom, že rozhodnutí se dotkne práv a povinností žalobce, je jejich povinností vyjádřit tuto skutečnost ve výroku svého rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, jak se právní postavení žalobce změnilo.

III. Splnění podmínek řízení - jednání Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových za žalovaného

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda jsou splněny všechny podmínky řízení o kasační stížnosti, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost za žalovaného podala osoba, která k tomu nebyla oprávněna, konkrétně Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (dále jen „Úřad“). Usnesením ze dne 20. 8. 2014, č. j. 1 As 113/2014 – 20, proto žalovaného vyzval ke sdělení, zda daná kasační stížnost představuje projev jeho vůle a k doložení toho, že splňuje podmínky stanovené v § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný vyjádřením ze dne 29. 8. 2014 potvrdil, že kasační stížnost představuje projev jeho vůle. Zároveň doložil, že zaměstnankyně, která je pověřena zastupovat jej v nynějším řízení, má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Tímto považuje Nejvyšší správní soud uvedený nedostatek podmínek řízení za odstraněný.

[8] Stěžovatel sice vyjádřením ze dne 29. 8. 2014 potvrdil, že kasační stížnost představuje projev jeho vůle, připojil k němu ale obsáhlou polemiku s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve výše zmíněném usnesení č. j. 1 As 113/2014 – 20. Kasační soud však nevidí důvod ke změně svého závěru, podle nějž zákon neumožňuje, aby za stěžovatele v nynějším řízení jednal Úřad.

[9] Stěžovatel argumentuje, že praxe, kdy se správní orgány, které často čelí soudnímu přezkumu svých rozhodnutí, nechávají v těchto soudních řízeních zastupovat na základě plné moci advokátem, je problematická. Odkazuje přitom na judikaturu Ústavního soudu, ze které vyplývá, že je-li stát k hájení svých právních zájmů vybaven příslušnými organizačními složkami, finančně i personálně zajištěnými ze státního rozpočtu, není důvod, aby výkon svých práv a povinností v této oblasti přenášel na soukromý subjekt (advokáta). V souladu s touto judikaturou je dle stěžovatele naopak postup, kdy využívá k hájení svých právních zájmů Úřad. Hlavním úkolem Úřadu je obrana organizačních složek státu a dalších subjektů v soudních a obdobných řízeních, což je procesně vyřešeno především zákonem č. 99/1963 Sb., občanským soudním řádem (dále jen „o. s. ř.“). Zde přítomná úprava však je aplikovatelná rovněž na zastupování ve správním soudnictví na základě tzv. dohodnutého jednání dle § 6 odst. 1 zákona č. 201/2002 Sb., o Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových (ke kasační stížnosti byl přiložen zápis o dohodě uzavřené mezi stěžovatelem a Úřadem ve smyslu uvedeného ustanovení, podle níž měl

v nynějším soudním sporu jménem České republiky namísto stěžovatele jednat Úřad - poznámka Nejvyššího správního soudu). Stěžovatel vlastními silami v současné době primárně zajišťuje zastupování v soudních a obdobných řízeních vztahujících se k problematice, která spadá do jeho působnosti (např. agenda související s uplatňováním zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách), zároveň však v rámci zefektivnění právních služeb úzce spolupracuje s Úřadem. Pokuta uložená dle zákona o cenách je příjmem státního rozpočtu, věc se tedy týká majetku státu. Z hlediska obsahu činnosti není pro stěžovatele lepšího zástupce pro řízení o dané kasační stížnosti. Stěžovatel vychází z § 33 odst. 5 s. ř. s., jenž uvádí, že nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jedná za správní orgán jeho vedoucí popřípadě jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů. Za zvláštní zákon je dle jeho názoru možné považovat i zákon o Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, jenž umožňuje stěžovateli a Úřadu uzavřít dohodu o tom, že Úřad bude jednat za stěžovatele v řízení před soudem.

[10] Nejvyšší správní soud předně souhlasí se stěžovatelem v tom, že situace, kdy se správní orgán nechá v soudním řízení, jehož předmětem je přezkum rozhodnutí vydaného tímto správním orgánem, zastoupit na základě plné moci advokátem, zpravidla představuje neehospodárné nakládání s veřejnými prostředky. Nejvyšší správní soud se vždy podívoval praxi stěžovatele, který se ještě v nedávné době v řízeních vedených ve správním soudnictví běžně nechával zastupovat advokátem, a rozhodně jej nevyzývá k tomu, aby se k této praxi navrátil. Ve výše citovaném usnesení toliko uvedl, že soudní řád správní výslovně připouští, aby se správní orgán v řízení před správním soudem nechal zastoupit advokátem. Zároveň ale zdůraznil, že zákonná úprava vychází z předpokladu, že správní orgány svá rozhodnutí (eventuálně jiné zásahy do práv osob) budou ve správním soudnictví zásadně schopny hájit samostatně.

[11] Také další argumentace stěžovatele se mýlí podstatou věci. Je sice pravdou, že pokuta uložená dle zákona o cenách je příjmem státního rozpočtu a že posuzovaná věc se tak v posledku týká majetku státu. Obdobně by však bylo možné argumentovat, že majetku státu se týká celá řada dalších řízení vedených ve správním soudnictví (přezkum rozhodnutí různých správních orgánů o správních deliktech, přezkum valné většiny rozhodnutí vydaných finančními orgány, celními orgány atd.). Správní orgány, které jsou v těchto řízeních v pozicích žalovaného, přitom své „právní zájmy“ ve správním soudnictví standardně hájí. Nejvyšší správní soud nerozumí argumentaci stěžovatele, podle níž zajišťuje zastupování v soudních řízeních vztahujících se primárně „*k produkováné vlastní činnosti, neboť se jedná o problematiku věcně spadající do působnosti Ministerstva financí*“. Stěžovatel přece podle § 2 odst. 1 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, vykonává působnost „*při uplatňování, regulaci a kontrole cen výrobků, výkonů, prací a služeb*“, pokud tento zákon nestanoví jinak (což v daném případě nestanoví). Stěžovatel je tak odvolacím správním orgánem ve vztahu k rozhodnutím vydaným krajskými úřady o uložení pokuty za porušení cenových předpisů a jako takový je jistě plně kompetentní hájit zákonnost rozhodnutí vydaných v těchto řízeních.

[12] Hlavním důvodem, proč za stěžovatele v nynějším řízení nemůže jednat Úřad ale je, že takové jednání vylučuje úprava obsažená v zákoně č. 201/2002 Sb. Podle § 6 odst. 1 uvedeného zákona se sice Úřad může dohodnout s příslušnou organizační složkou, že bude jednat „*v řízení před soudem, rozhodčím orgánem, správním úřadem nebo jiným orgánem ve*

věci týkající se majetku“ namísto této příslušné organizační složky. Podle § 8 písm. b) zákona č. 201/2002 Sb. však postup podle citovaného ustanovení § 6 nelze užít, měl-li by Úřad jednat v řízení namísto příslušného orgánu, kterému zvláštní právní předpis přiznává způsobilost být účastníkem v tomto řízení a který má pro toto řízení i procesní způsobilost. Takovým zvláštním předpisem je rovněž soudní řád správní, který pro řízení ve správním soudnictví zakládá správním orgánům samostatnou procesní způsobilost (viz § 33 odst. 3 s. ř. s.). Úprava účastenství státu v občanském soudním řízení je v tomto ohledu odlišná, organizační složky státu zde nemají samostatnou procesní způsobilost, přiměřená aplikace § 21a odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak v nynějším případě není možná.

IV. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

[13] Stěžovatel namítl, že v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, nejsou účastníky správního řízení pouze osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají, ale také osoby, které mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. Žalobce pak byl účastníkem předmětného správního řízení pouze proto, že případným rozhodnutím o pokutě by mohl být dotčen ve svých právech. Podle v dané době platného znění zákona o silniční dopravě by se totiž pravomocným rozhodnutím o uložení pokuty stal nespolehlivým.

[14] Porušení cenových předpisů se dopustil prodávající, jenž prodával za cenu vyšší než maximální. V daném případě byl prodávajícím provozovatel taxi AAA TAXI s.r.o. S ním tedy bylo vedeno řízení o porušení cenových předpisů a poté, co cenový kontrolní orgán zjistil, že došlo k porušení cenových předpisů, uložil prodávajícímu pokutu. To byla jediná pravomoc cenového kontrolního orgánu (a odvolacího správního orgánu) podle zákona o cenách, podle níž bylo možno vydat rozhodnutí, jímž se zakládá, mění či ruší povinnost účastníka řízení zaplatit pokutu. Žádnou jinou pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech jiných účastníků řízení tyto orgány neměly. Nemohlo proto být chybou, že správní orgány nerozhodly o právech či povinnostech žalobce.

[15] Žalobce byl účastníkem řízení o porušení cenových předpisů proto, aby se mohl seznamovat s podklady pro rozhodnutí a vyjadřovat se ke všem skutečnostem týkajícím se řízení o porušení cenových předpisů provozovatelem AAA TAXI s.r.o. Cenový kontrolní orgán ve svém rozhodnutí pouze zaznamenal, který řidič jménem provozovatele jednal v rozporu s cenovými předpisy, aby bylo možno prokázat jeho nespolehlivost ve smyslu zákona o silniční dopravě.

[16] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že není zřejmé, kdo se měl dopustit deliktního jednání. Z rozhodnutí magistrátu je naprosto zřejmé, že jednání v rozporu s cenovými předpisy se sice dopustil žalobce, ale že odpovědnost za toto jednání nese provozovatel AAA TAXI s.r.o jako prodávající. V právním vztahu mezi provozovatelem taxislužby a řidičem je prodávajícím podnikatel provozující taxislužbu. Vztah mezi ním a řidičem předmětného vozidla je vztahem zaměstnavatele a zaměstnance, případně vztahem na základě jiné smlouvy. Podnikatel odpovídá za jednání svých zaměstnanců, jímž tito poruší povinnosti zákonem stanovené podnikateli (prodávajícím). Řidič je pověřen k tomu, aby jménem podnikatele uzavíral smlouvy o poskytnutí

taxislužby, včetně pověření vyúčtovat zákazníkovi cenu služby, a převzít za provedenou službu finanční protihodnotu. Řidič jako zaměstnanec tím provádí úkony, k nimž při provozování taxislužby obvykle dochází. Jde o činnosti provozované podnikatelem (provozovatelem) vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, které podnikatele zavazují. Je tak odpovědný i za protiprávní jednání zaměstnanců, pokud jsou tato jednání podřaditelná pod ustanovení v dané době platného § 15 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku.

[17] Stěžovatel spolu s podáním kasační stížnosti požádal Nejvyšší správní soud, aby této stížnosti přiznal odkladný účinek. Nejvyšší správní soud nejprve vyzval stěžovatele k odstranění nedostatku podmínek řízení (kasační stížnost za něj podala osoba, která k tomu nebyla oprávněna – k tomu blíže viz výše). V mezidobí se pak nyní souzená věc dostala na pořad projednání, a tak již soud nerozhodoval samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku, ale přistoupil k jejímu meritornímu projednání, neboť takový postup považuje z hlediska procesní ekonomie za nejvhodnější.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Městský soud shledal napadené rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Správním orgánům předně vytkl, že bylo jejich povinností rozhodnout také o žalobci, jestliže byl účastníkem předmětného správního řízení. Stěžovatel proti tomu namítá, že žalobce byl účastníkem předmětného správního řízení pouze proto, že případným rozhodnutím o pokutě by mohl být dotčen ve svých právech (blíže viz body [4] a [13] až [15] výše).

[20] Spornou otázkou tedy je, zda správní orgány mají povinnost ukončit správní řízení určitým formalizovaným způsobem (vydáním rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, anebo usnesení ve smyslu § 76 správního řádu) ve vztahu ke všem jeho účastníkům. Závěr, k němuž městský soud dospěl v posuzované věci, zřejmě vychází z právního názoru, že takovou povinnost mají, což je ovšem mylný názor, který nerespektuje konstrukci účastnictví obsaženou ve správním řádu. Ustanovení § 27 správního řádu totiž rozlišuje účastníky řízení ve věci, též označované za přímé, či hlavní účastníky (odst. 1), dále tzv. dotčené, respektive nepřímé či vedlejší účastníky (odst. 2), a konečně také účastníky, kterým toto postavení přiznávají zvláštní zákony (odst. 3). Rozdíl mezi hlavními a vedlejšími účastníky (osoby, jejichž účastnictví je stanoveno zvláštními zákony, mají postavení buď účastníků dle odst. 1 nebo dle odst. 2) spočívá v tom, že toliko hlavní účastníci jsou bezprostředními adresáty rozhodnutí správního orgánu. Rozhodnutím se jim zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti, nebo se rozhodnutím prohlašuje, že takové osoby práva anebo povinnosti mají anebo nemají. Vedlejšími účastníky jsou osoby, které „*mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*“. Rozhodnutím vydaným v daném řízení tedy vedlejšímu účastníkovi žádná nová práva ani povinnosti nevznikají, pouze může dojít ke změně jeho právního postavení v důsledku rozhodnutí. Proto se také vedlejší účastníci (na rozdíl od hlavních účastníků) neuvádějí ve výrokové části odůvodnění (viz § 68 odst. 2 správního řádu) a není důvod ani k tomu, aby řízení bylo ve vztahu k nim ukončováno nějakým jiným formalizovaným způsobem

(srov. také Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2. vydání, 2012, str. 326-335).

[21] Ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách ve znění účinném do 17. 11. 2009 stanovilo, že „*prodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu podle § 5, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1*“. Prodávajícím byla v daném případě právnická osoba AAA TAXI s.r.o., která byla proto také hlavním účastníkem předmětného řízení o správním deliktu.

[22] Podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 30. 4. 2013 zároveň platilo, že osoba, „*která se jako řidič vozidla taxislužby v průběhu posledních tří let dopustila jednání, za něž byla provozovateli taxislužby pravomocně uložena sankce za porušení právních předpisů souvisejících s provozováním silniční dopravy*“, se nepovažuje za tzv. spolehlivou osobu. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení je přitom podnikatel v silniční dopravě povinen zajistit, aby práce řidiče vozidla určeného pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče vykonávala pouze osoba spolehlivá. Podle § 21 odst. 9 téhož zákona příslušný dopravní úřad rozhodoval o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, jestliže zjistil, že osoba řidiče nesplňuje podmínku bezúhonnosti či spolehlivosti [nyní je pravomoc dopravního úřadu odebrat oprávnění řidiči taxislužby, který přestal být spolehlivým, upravena v § 21c odst. 3 zákona o silniční dopravě, skutková podstata „ztráty spolehlivosti“, jak byla upravena výše citovaným ustanovením, byla ze zákona zcela vypuštěna novelou provedenou zákonem č. 102/2013 Sb.].

[23] Žalobce, který byl v případě posuzovaného skutku řidičem vozidla taxislužby provozované výše uvedenou právnickou osobou, tak představoval vedlejšího účastníka daného správního řízení. Nebyl sice bezprostředním adresátem rozhodnutí správního orgánu, ale je zjevné, že tímto rozhodnutím mohl být přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech. Žalobce by byl bezprostředním adresátem až v případě eventuálního navazujícího rozhodnutí o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Rozhodnutí magistrátu (a ani rozhodnutí stěžovatele) tak nemůže být nesrozumitelné z důvodu, že správní orgány nerozhodly o odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt, respektive nevyloučily jeho odpovědnost, ani řízení vůči němu nezastavily. Vzhledem k tomu, že žalobce byl vedlejším účastníkem daného správního řízení, nebylo ani možné, aby o něm magistrát rozhodl ve výrokové části svého rozhodnutí, stejně jako tomu bývá v případě řady jiných řízení, kterých se účastní tzv. vedlejší účastníci.

[24] Rozhodnutí správních orgánů nejsou nesrozumitelná ani z důvodu, že by nebylo zřejmé, kdo se měl deliktního jednání dopustit. Jak příhodně uvedl stěžovatel v kasační stížnosti, z rozhodnutí magistrátu i správního orgánu druhého stupně je zřejmé, že jednání v rozporu s cenovými předpisy se sice dopustil žalobce, ale odpovědnost za toto jednání nese provozovatel AAA TAXI s.r.o. jako prodávající. Jedná se o případ objektivní odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Z tohoto hlediska je skutečně poněkud matoucí a nepřesné tvrzení magistrátu uvedené na str. 8 odůvodnění jeho rozhodnutí. Magistrát zde nejprve konstatoval, že žalobce se nabytím právní moci tohoto rozhodnutí stane osobou nespolehlivou ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě. K tomu dodal, že „*předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti, kterou je třeba v souvislosti s výše uvedeným ustanovením zákona o silniční dopravě uplatnit, způsoben*

výhradně individuálním jednáním řidiče vozidla taxislužby.“ Magistrát tímto tvrzením zřejmě hodlal vyjádřit, že je nepochybné, že jednání, za které sankcionuje právnickou osobu AAA TAXI s.r.o., se jako řidič vozidla taxislužby dopustil žalobce, čímž bude v jeho případě naplněna zmíněná skutková podstata „ztráty spolehlivosti“ řidiče. Z této drobné nepřesnosti však nelze dovozovat, že by rozhodnutí správních orgánů byla nesrozumitelná, jak učinil městský soud.

VI. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[25] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu